

Mål C-222/07

Unión de Televisiones Comerciales Asociadas (UTECA)

mot

Administración General del Estado

(begäran om förhandsavgörande
från Tribunal Supremo)

”Begäran om förhandsavgörande — Artikel 12 EG — Förbud mot diskriminering på grund av nationalitet — Artiklarna 39 EG, 43 EG, 49 EG och 56 EG — Grundläggande friheter som säkerställs i EG-fördraget — Artikel 87 EG — Statligt stöd — Direktiv 89/552/EEG — Utförande av sändningsverksamhet för television — Skyldighet för programföretag att avsätta en del av sina rörelseintäkter till förfinansiering av europeisk biografilm och TV-film, varvid 60 procent av de avsatta medlen ska användas till produktioner vars originalspråk är något av de officiella språken i Konungariket Spanien och vilka till största delen har producerats av den spanska filmindustrin”

Förslag till avgörande av generaladvokat J. Kokott föredraget den
4 september 2008 . . . . . I - 1411
Domstolens dom (andra avdelningen) av den 5 mars 2009 . . . . . I - 1447

Sammanfattning av domen

1. *Gemenskapsrätt — Principer — Likabehandling — Diskriminering på grund av nationalitet — Frihet att tillhandahålla tjänster — Sändningsverksamhet för television — Direktiv 89/552 (Artiklarna 12 EG, 39.2 EG, 43 EG, 49 EG och 56 EG; rådets direktiv 89/552, artikel 3)*

2. *Stöd som ges av medlemsstaterna — Begrepp*
(Artikel 87.1 EG)

1. Rådets direktiv 89/552 om samordning av vissa bestämmelser som fastställts i medlemsstaternas lagar och andra författningar om utförandet av sändningsverksamhet för television, i dess lydelse enligt direktiv 97/36 och, i synnerhet, artikel 3 i direktivet samt artikel 12 EG, ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en åtgärd som en medlemsstat vidtar, enligt vilken programföretag åläggs att avsätta 5 procent av sina rörelseintäkter till förfinansiering av europeisk biografilm och TV-film samt, närmare bestämt, 60 procent av dessa 5 procent till produktioner vars originalspråk är något av de officiella språken i denna medlemsstat.

Oberoende av frågan huruvida en sådan åtgärd tillhör de områden som omfattas av direktivet är medlemsstaterna i princip alltjämt behöriga att besluta om en sådan åtgärd, under förutsättning att de beaktar de grundläggande friheter som säkerställs i fördraget.

En sådan åtgärd, i den mån som den avser en skyldighet att till produktioner vars originalspråk är något av de officiella språken i denna medlemsstat avsätta 60 procent av de 5 procent av rörelseintäkterna som avsätts till förfinansiering

av europeisk biografilm och TV-film, utgör förvisso en begränsning av ett flertal grundläggande friheter, nämligen friheten att tillhandahålla tjänster, etableringsfriheten, den fria rörligheten för kapital och den fria rörligheten för arbetstagare.

Denna åtgärd kan emellertid vara berättigad om målet är att skydda och främja ett eller flera av de officiella språken i den berörda medlemsstaten. En sådan åtgärd framstår som ägnad att säkerställa att ett sådant mål uppfylls, i den mån som det genom åtgärden införs en skyldighet att investera i biografilm och TV-film vars originalspråk är denna medlemsstats officiella språk.

Det framgår inte heller att en sådan åtgärd går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta syfte. När allt kommer omkring berör en sådan åtgärd för det första endast 3 procent av programföretagens rörelseintäkter. Ett sådant procenttal kan inte anses vara oproportionerligt i förhållande till det mål som eftersträvas. Vidare går en sådan åtgärd inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträvide målet endast på grund av

att det enligt åtgärden inte föreskrivs villkor för att klassificera de berörda produktionerna såsom ”kulturella produkter”. Språk och kultur är i sig sammanbundna. Det kan därför inte anses att det mål som en medlemsstat eftersträvar, vilket består i att skydda och främja ett eller flera av sina officiella språk, nödvändigtvis måste vara förenat med andra kulturella kriterier för att det ska motivera en begränsning av en av de grundläggande friheter som säkerställs i fördraget. En sådan åtgärd går inte heller utöver vad som är nödvändigt för att uppnå det eftersträfvade målet, av den enda orsaken att mottagarna av den berörda finansieringen till största delen är filmproduktionsföretag som är etablerade i denna medlemsstat. Den omständigheten att villkoret som denna åtgärd grundar sig på, nämligen språkvillkoret, kan utgöra en fördel för de filmproduktionsföretag som arbetar på det språk som avses i nämnda villkor, och som således i praktiken till största delen utgörs av företag från den medlemsstat i vilken detta språk är det officiella språket, är en naturlig följd av det eftersträfvade målet. En sådan situation kan inte i sig anses visa att denna åtgärd är oproportionerlig. Om så var fallet skulle det mål som en medlemsstat eftersträvar, nämligen att skydda och främja ett eller flera av sina officiella språk, förlora sin betydelse som tvingande skäl av allmänintresse.

Vad slutligen gäller artikel 12 EG kan denna bestämmelse endast tillämpas självständigt i situationer som omfattas av gemenskapsrätten, men för vilka det inte har föreskrivits några särskilda regler om

icke-diskriminering i fördraget. Icke-diskrimineringsprincipen har emellertid genomförts inom områdena för den fria rörligheten för arbetstagare, etableringsrätten, friheten att tillhandahålla tjänster och den fria rörligheten för kapital genom artiklarna 39.2 EG, 43 EG, 49 EG respektive 56 EG. Eftersom det följer av det ovanstående att åtgärden i fråga inte strider mot nämnda bestämmelser i fördraget, kan den heller inte anses strida mot artikel 12 EG.

(se punkterna 20, 24, 27, 29–34 och 36–40 samt punkt 1 i domslutet)

2. Artikel 87 EG ska tolkas så, att en åtgärd som en medlemsstat vidtar, enligt vilken programföretag åläggs att avsätta 5 procent av sina rörelseintäkter till förfinansiering av europeisk biograffilm och TV-film samt, närmare bestämt, 60 procent av dessa 5 procent till produktioner vars originalspråk är något av de officiella språken i denna medlemsstat, inte utgör ett statligt stöd till förmån för filmindustrin i samma medlemsstat.

Enbart fördelar som tilldelas direkt eller indirekt med hjälp av statliga medel ska nämligen anses som stöd i den mening som avses i artikel 87.1 EG. Distinktionen i denna bestämmelse mellan ”stöd som ges av en medlemsstat” och stöd som ges ”med hjälp av statliga medel” betyder inte att alla fördelar som en stat ger utgör stöd, oavsett om de finansieras med hjälp av statliga medel eller inte, utan innebär

enbart att detta begrepp ska omfatta de fördelar som ges direkt av en medlemsstat och dem som ges genom ett offentligt eller privat organ som har utsetts eller inrättats av denna stat.

Den fördel som en medlemsstats filmindustri kan få genom en sådan åtgärd utgör emellertid inte en fördel som ges direkt av en medlemsstat eller genom ett offentligt eller privat organ som har utsetts eller inrättats av denna stat. En sådan fördel följer av allmänna bestämmelser i vilka föreskrivs att programföretag, oavsett om de är offentliga eller privata,

ska avsätta en del av sina rörelseintäkter till förfinansiering av biograffilm och TV-film.

Även om denna åtgärd är tillämplig på offentliga programföretag, är den aktuella fördelen vidare inte beroende av den kontroll som statsmakten utövar över sådana företag eller de riktlinjer som statsmakterna ger dessa företag.

(se punkterna 43–47 och punkt 2 i domslutet)